

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyně Mgr. Helenou Nutilovou ve věci

žalobce: **S.C.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Horázným
sídlem Ondříčkova 1304/9, Praha 3

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 57, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2018, č. j. KUJI 17356/2018

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2018, č. j. KUJI 17356/2018 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů částku 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Ing. Ondřeje Horázného.

odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou postoupenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) Krajským soudem v Brně dne 28. 5. 2018 se žalobce domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2018, č. j. KUJI 17356/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Pelhřimov, odboru vnitřních
Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

věcí, úseku přestupkové agendy a veřejného pořádku (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 11. 2017, č. j. OVV/3352/2016 D-1902/16 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se dopustil tím, že dne 15. 10. 2016 v čase kolem 17:58 hod., způsobil dopravní nehodu jako řidič motorového vozidla tovární značky Hyundai Accent, RZ x, když na silnici II. tř. č. 602, v km staničení 104,55 ve směru od obce Seldiště na obec Olešná předjížděl rychlostí nejméně 122 km/hod mimo obec kolonu tří vozidel, a to i když řidička vpředu jedoucího osobního motorového vozidla tovární značky VW Touran, RZ x (dále jen „poškozená“) započala odbočování vlevo na silnici III. tř. č. 01939 směr Stráž pod Křemešníkem a dávala znamení o změně směru jízdy vlevo, v důsledku čehož došlo ke střetu obou vozidel, na nichž vznikla hmotná škoda. Žalobci byla v důsledku uvedených přestupků uložena pokuta ve výši 7 000 Kč podle § 125c odst. 5 písm. e) a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b), písm. c) a k § 12 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Žalobci byla dále stanovena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 6 000 Kč.
3. Žalobce v podané žalobě předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami. Současně má žalobce za to, že výrok II. napadeného rozhodnutí je nezákonný, protože potvrzuje prvostupňové rozhodnutí přes jeho zjevnou věcnou nesprávnost a nezákonnost způsobenou vadami řízení. Žalobce je přesvědčen, že správní orgány neprokázaly spáchání předmětných přestupků bez důvodných pochybností o zjištěném stavu věci a nedostály tak zásadě uvedené v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
4. Ohledně přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že v době nehody měl svým vozidlem jet rychlostí nejméně 122 km/hod, tedy měl překročit maximální povolenou rychlost o více než 30 km/hod, žalobce namítá, že závěr o naplnění této skutkové podstaty není důkazně podložen. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání tohoto přestupku pouze na základě konstatování odhadu rychlosti znaleckým posudkem, který nechal správní orgán I. stupně zpracovat. Žádný přímý důkaz správní orgány k dispozici neměly. Navíc vstupní údaje, z nichž znalec při stanovení odhadované rychlosti vozidla žalobce vycházel, byly samy pouhými odhady, když vycházel z výpovědí účastníků nehody a svědků, a z úředního záznamu zpracovaného Policií ČR. Žalobce uvádí, že jednotlivé výpovědi svědků se značně liší a nelze je považovat za relevantní údaje pro přesný výpočet rychlosti. Obdobně ani úřední záznam nelze považovat za dostatečný podklad pro přesnost výpočtu rychlosti vozidla. Aby mohl výsledek měření sloužit coby relevantní důkazní prostředek, musí být k měření použit přístroj schválený podle příslušných metrologických předpisů, který je ověřen a kalibrován. V daném případě správní orgány nesprávně učinily závěr o překročení rychlosti žalobcem a toto překročení nemělo být přísněji postižitelné dle kvalifikované skutkové podstaty.
5. Žalobce namítá, že znalecký posudek nebyl náležitě proveden jako důkaz při ústním jednání konaném dne 12. 7. 2017, což žalobce namítal již v odvolání, přičemž tato námitka byla žalovaným bagatelizována.
6. Podle žalobce ve spise chybí dostatečná opora ohledně tvrzení, že žalobce měl poškozenou předjíždět v době, kdy již dávala znamení o změně směru jízdy. Vyslechnutí svědci se shodli v tom, že žádný z nich vozidlo žalobce nezaregistroval, tudíž ani z jedné svědecké výpovědi se nepodává, že by žalobce zahájil předjíždění dřív, než dala poškozená znamení o změně směru jízdy. Dle žalobce tak nelze opřít závěr o spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

zákona o silničním provozu o výpovědi svědků, a tudíž ani o znalecký posudek, který vychází výlučně z těchto výpovědí. Žalobce nadto nepřisuzuje výpovědi poškozené stejnou relevanci, jako svědeckým výpovědím, neboť je na výsledku řízení zainteresovaná.

7. Dle žalobce vyvolává pochybnost o průběhu nehodového děje a o závěrech správních orgánů také stav obou vozidel po nehodě. Žalobce má za to, že narazila poškozená do jeho vozidla, čemuž odpovídá i míra a charakter poškození vozidla obou účastníků dopravní nehody.
8. Závěrem žalobce namítá procesní pochybení správního orgánu I. stupně, která žalovaný v odvolacím rozhodnutí bagatelizoval a námitky proti nim dostatečně nevypořádal. Jedná se o způsob provádění výslechu poškozené, neboť ačkoliv je označována jako svědek, správní orgán I. stupně připustil nepřípustné zásahy jejího právního zástupce do její výpovědi. Dále se jedná o způsob spojení řízení o obou přestupcích, když § 140 odst. 1 správního řádu ukládá povinnost spojit věci do společného řízení usnesením, což se v daném případě nestalo a žalobce s žádným takovým usnesením seznámen nebyl.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Ve stručném vyjádření uvedl, že jako důkaz sloužil znalecký posudek. Žalobce jiný znalecký posudek nepředložil, předložil pouze odborné vyjádření.

Replika žalobce

10. V replice doručené krajskému soudu dne 18. 7. 2018 žalobce konstatuje, že jím poskytnuté odborné vyjádření T. má po materiální stránce stejné kvality jako znalecký posudek a skutkový děj dokumentuje přesvědčivým způsobem, zvláště když bylo zpracováno za použití znaleckého programu PC Crash. Dále žalobce opět upozorňuje na nedostatečné odůvodnění ohledně tvrzení žalobce, že ani z jedné svědecké výpovědi neplyne, že by žalobce zahájil předjíždění dříve, než poškozená dala znamení o změně směru jízdy. Žalobce rovněž konstatuje nedostatečnou kontrolu situace z hlediska bezpečnosti zamýšleného odbočení poškozené, když dle znaleckého posudku měla tuto kontrolu učinit před okamžikem střetnutí 4,33 až 5,57 sec. Závěrem žalobce uvedl, že tvrzení znalce týkající se poškození vozidel nebyla dostatečně odůvodněna.

Obsah správních spisů

11. Ze spisů předložených správními orgány soud zjistil následující podstatné skutečnosti.
12. Z úředního záznamu ze dne 23. 10. 2016, č. j. KRPJ-110877-9/PŘ-2016-161706-VDN se podává, že dne 15. 10. 2016 došlo k dopravní nehodě na křižovatce silnic II/602 a II/01939 u obce Strměchy. Hlídka Policie ČR dopravní nehodu zadokumentovala a pořídila fotodokumentaci. Ve spise je dále založen podrobný protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 16. 10. 2016.
13. Součástí spisu jsou úřední záznamy o podání vysvětlení žalobce, poškozené a svědků V.P., O.Š. a N.S.
14. Oznámením o zahájení řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání ze dne 23. 1. 2017, zn. OVV/3352/2016 bylo proti žalobci zahájeno řízení pro podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce z nedbalosti dopustit tím, že dne 15. 10. 2016 v době kolem 17:58 hodin způsobil výše specifikovanou dopravní nehodu, čímž porušil § 17 odst. 5 písm. e) zákona o silničním provozu.
15. Dne 22. 2. 2017 se uskutečnilo ústní jednání, kterého se účastnil žalobce, poškozená i všichni tři předvolaní svědci. Žalobce vypověděl, že při zahájení předjížděcího manévru nespatrił žádný náznak úmyslu některého z vozidel jedoucích v pravém jízdním pruhu odbočit vlevo. Když byl žalobce se svým vozidlem bezprostředně za vozidlem poškozené, uviděl u vozidla poškozené jedno bliknutí a poškozená měla bezprostředně po tomto bliknutí strhnout řízení a začít Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

odbočovat doleva. Narazila do vozidla žalobce, které dostalo „hodiny“. Žalobce tvrdil, že jel rychlostí 90 km/hod.

16. Poškozená během ústního jednání uvedla, že dala ukazatel směru odbočení vlevo s dostatečným předstihem a ve zpětném zrcátku viděla, že dvě vozidla jedoucí za ní uzpůsobila rychlost jízdy. Byla již najetá v protisměru a otočená směrem na Strítež pod Křemešníkem, když došlo ke střetu. Vozidla žalobce si poškozená všimla až v okamžiku nárazu. Poškozená dále uvedla, že po nehodě ji svědkové sdělili, že z jejího jednání byl jasně znát její úmysl odbočit doleva.
17. Svědkyně V.P. uvedla, že jela jako druhé vozidlo za poškozenou. Měla rovněž v úmyslu ji předjíždět, tudíž si hlídala levou stranu zrcátkem. Když viděla, že poškozená dává blinkr doleva, tak zpomalila. Svědkyně vypověděla, že najednou se objevil žalobce a došlo ke střetu. Dle svědkyně dala poškozená ukazatel směru vlevo včas a ihned jela ke středové čáře, tudíž byla vidět. Ohledně rychlosti svědkyně uvedla, že nejprve jela kolem 60 – 70 km/hod a poté mohli všichni zpomalit na 30 – 40 km/hod. Svědkyně nedokázala odhadnout, jakou rychlostí přijel žalobce.
18. Svědek O.Š. vypověděl, že jel v koloně jako třetí vozidlo za poškozenou a svědkyní P. U odbočky doleva na obec poškozená jela ke středové čáře a svědek viděl levý blinkr. Rychlost vozidel byla 30 km/hod. Odbočovací manévry poškozené viděl svědek na vzdálenost 30 metrů. Svědek uvedl, že byl velmi překvapený, neboť žalobce vůbec neviděl přijíždět a nezaregistroval, že kolem něj projel. Svědek viděl až samotnou nehodu, která se stala tak, že poškozená začala odbočovat doleva a žalobce jel v levém jízdním pruhu.
19. Svědkyně N.P. uvedla, že jela jako spolujezdec ve vozidle se svědkem Š. U odbočky na Strítež začal žalobce předjíždět celou kolonu, poškozená již odbočovala na Strítež a došlo ke střetu. Svědkyně konstatovala, že jel asi velmi rychle. Poškozenou svědkyně viděla, až když byla v úhlu na komunikaci a uprostřed protisměrného pruhu, byla skoro úplně natočená na samotné odbočení. Náraz byl velmi rychlý a dle svědkyně narazil žalobce do poškozené, nebrzdil a jel velice rychle. Svědkyně zaregistrovala žalobce v okamžiku, když je zleva předjížděl a poškozená tou dobou již odbočovala.
20. Účastníci byli seznámeni s podklady pro rozhodnutí a byla jim stanovena lhůta pro vyjádření k podkladům. Ve vyjádření žalobce ze dne 9. 3. 2017 žalobce setrval na svých tvrzeních. Zdůraznil, že když byl svým vozidlem na úrovni druhého vozidla a těsně za vozidlem poškozené, poškozená jednou blikla vlevo a ihned strhla vozidlo doleva a narazila do vozidla žalobce. Tomuto tvrzení má odpovídat i poškození obou vozidel, jak je uvedeno v protokolu o nehodě v silničním provozu. Žalobce rozporoval náčrtek z místa nehody pro absenci údajů o vzdálenostech. Rovněž rozporoval validitu výpovědi poškozené pro její evidentní zájem na výsledku řízení. Žalobce rozporoval i další svědecké výpovědi, neboť nelze na jejich základě považovat průběh nehody za bezpečně prokázaný.
21. Usnesením ze dne 13. 4. 2017, č. j. OVV/3352/2016 D-1902/16 byl pro odborné posouzení dopravní nehody ustanoven znalec v oboru silniční doprava, J.V. pro posouzení a zodpovězení v usnesení specifikovaných otázek.
22. Ve správním spise je následně obsažen znalecký posudek č. 577 – 5/2017 ze dne 4. 6. 2017 ve věci dopravní nehody ze dne 15. 10. 2016 na křižovatce silnice 2/602, na km 104,55 se silnicí 3/01939, vypracovaný na podkladě usnesení správního orgánu I. stupně. Znalec uvedl podklady pro své závěry, především protokol o nehodě, zajištěné stopy a poškození vozidel, plánek místa nehody, fotodokumentaci a účastnické a svědecké výpovědi. Na základě svých zjištění dospěl znalec J.V. k závěru, že vozidlo žalobce narazilo do vozidla poškozené rychlostí 122 až 126 km/hod, obě vozidla byla v pohybu a došlo tedy ke vzájemnému střetu, jak se podává i z fotodokumentace.
23. V návaznosti na závěry obsažené ve znaleckém posudku byl žalobce dne 22. 6. 2017 vyrozuměn o upřesnění skutku, právní kvalifikaci a společném řízení.
Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

24. Se závěry učiněnými ve znaleckém posudku byl žalobce seznámen v rámci ústního jednání konaného dne 12. 7. 2017, přičemž se s posudkem neztotožnil a konstatoval, že zjištění o tvrzené rychlosti žalobce jsou nepřezkoumatelná. Žalobce správnímu orgánu I. stupně sdělil, že se ke znaleckému posudku podrobně vyjádří a obstará odborné vyjádření.
25. Dne 14. 8. 2017 dodal žalobce správnímu orgánu své vyjádření a odborné vyjádření zpracované J.T.. Žalobce rozporoval především podklady pro zpracování znaleckého posudku, a to výpovědi svědků a úřední záznamy, které nesmějí být jako důkaz použity. Dále rozporoval použité nesprávné technické údaje o vozidlech, odkazy na již zrušené právní předpisy, právní hodnocení jednání poškozené, které znalci nepřísluší, a další nejasnosti o průběhu nehodového děje. Dle žalobce je znalecký posudek neobjektivní a nesprávný.
26. Z odborného vyjádření J.T., znalce v oboru doprava, odvětví doprava silniční a městská, č. 1392/2017 ze dne 11. 8. 2017 se podává, že T. vycházel z ohledání místa nehody a jednotlivých výpovědí, a dále provedl rekonstrukci místa dopravní nehody. Údajná vzájemná poloha vozidel v okamžiku střetu a postřetový pohyb vozidel byla vložena z animace z programu PC Crash. Dle zpracovatele odborného vyjádření se vozidlo poškozené v okamžiku střetu pohybovalo rychlostí v oblasti 31 km/hod a vozidlo žalobce minimální rychlostí 88 km/hod. Počátek předjíždění vozidla žalobce nastal asi 5 – 6 vteřin před střetem a v době 4 vteřiny před střetem bylo vozidlo žalobce plně najeto v protisměrném jízdním pruhu. Vozidlo poškozené bylo 1 vteřinu před odbočením najeto v jízdním pruhu na Pelhřimov a teprve následně najelo do koridoru jízdy vozidla žalobce. Dle zpracovatele odborného vyjádření vytvořila poškozená najetím do koridoru jízdy vozidla žalobce náhlou překážku a nehodě bylo možné zabránit. Poškozená mohla bezprostředně před odbočením v době minimálně 1 – 3 vteřiny spatřit v levém zpětném zrcátku vozidlo žalobce, které již bylo plně najeté v protisměru. Žalobce mohl nehodě zabránit pouze v době 6 – 7 vteřin před střetem snížením rychlosti a zařazením se za zpomalující kolonu vozidel.
27. Zmocněnec poškozené zpochybnil závěry odborného vyjádření, a konstatoval, že se jedná pouze o listinný důkaz, který není znaleckým posudkem.
28. Dne 13. 11. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, v němž správní orgán I. stupně konstatoval, že výslech žalobce ze dne 22. 2. 2017 považuje za nepravdivý, neboť nemá oporu ve spise. Žalobce dojel kolonu rychlostí nejméně 122 km/hod, přičemž nezjišťoval důvod utvoření kolony. Od počátku předjíždění nerespektoval úmysl poškozené odbočit vlevo. Správní orgán I. stupně uvedl, že je mu z jeho předchozí činnosti známo, že v místě střetu a před tímto místem je nepřehledný úsek komunikace s táhlou pravotočivou zatáčkou v mírném stoupání. Právě profil komunikace vysvětluje, proč si nikdo z účastníků nehody nevšiml příjíždějícího vozidla žalobce v rychlosti kolem 122 km/hod. Správní orgán I. stupně vyhodnotil výpověď žalobce jako účelovou a nepravdivou, když měl žalobce vypovědět, že poškozená náhle zapla ukazatel směru vlevo. Správní orgán naopak vyhodnotil svědecké výpovědi za pravdivé a vesměs shodné s úředními záznamy. Znalecký posudek byl správním orgánem I. stupně označen jako správný a dostatečně objasňující nehodový děj. Posudek měl vyloučit verzi žalobce v té části, kdy poškozená před odbočením pouze jednou blikla a odbočovala vlevo. V době, kdy se přesvědčovala, zda může bezpečně odbočit, se žalobce nacházel mimo dohlednou vzdálenost a poškozená jej nemohla ve zpětném zrcátku vidět. Správní orgán I. stupně dále odůvodnil závěry uvedené ve znaleckém posudku, které byly zpochybněny žalobcem v rámci jeho dvou vyjádření. Konstatoval, že zjištěné skutečnosti podporují závěry znaleckého posudku. Ve vztahu k odbornému vyjádření správní orgán I. stupně uvedl, že není zřejmé zjištění J.T. ohledně uvedené rychlosti žalobce a proč je tato rychlost uvedena pouze v minimální hodnotě. Rovněž zpochybnil uvedenou rychlost poškozené v okamžiku střetu v hodnotě 31 km/hod, neboť v této rychlosti nelze bezpečně odbočit do křižovatky vzhledem k profilu vedlejší komunikace.
29. Ve včasné odvolání žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně vedl řízení nesprávným způsobem a nesprávně vyhodnotil podklady obsažené ve spise, čímž způsobil rozpor s § 3 Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

správního řádu. Žalobce dále namítl, že řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu nebylo řádně zahájeno, když se o tomto řízení žalobce dozvěděl z předvolání k ústnímu jednání ze dne 13. 6. 2017, č. j. OVV/3352/2016, D-1902/16. Žalobce namítl rovněž nedostatečné skutkové zjištění stran jeho údajného porušení § 17 odst. 5 písm. e) zákona o silničním provozu. Toto ustanovení míří na situaci, kdy řidič nesmí předjížděcí manévř vůbec zahájit, a okolnostmi naplnění této podmínky u žalobce se správní orgán vůbec nezabýval. Žalobce je názoru, že okolnosti zahájení předjížděcího manévru jsou pro posouzení viny u tohoto přestupku klíčové. Žalobce dále namítal nesprávné posouzení formy zavinění a protiprávnost rozhodnutí o náhradě škody. Žalobce shledával také vady v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, nedostatečné a neúplné dokazování, když nemohly být jako důkaz použity úřední záznamy a když při ústním jednání konaném dne 12. 7. 2017 nebyl jako důkaz proveden znalecký posudek. Žalobce rozporoval rovněž nedostatečnou dokumentaci z místa dopravní nehody. V odvolání vyjádřil s jistotou, že byl policisty vypracován náčrtek, z něhož byly patrný zejména délkové hodnoty, a který žalobce podepsal. Ve spise však zmíněný náčrtek nebyl a tudíž žádný z údajů v plánu a v protokolu nelze ověřit. Žalobce namítá také absenci výhledových poměrů. Výhledové poměry obou řidičů měl za úkol posoudit znalec, přitom ten nepořídil ani jednu fotografii z daného místa, tudíž je otázkou, zda na místě nehody znalec vůbec byl. Vady znaleckého posudku byly žalobcem v odvolání rovněž rozsáhle rozporovány. Především žalobce namítal, že správní orgán I. stupně vzal znalecký posudek za zásadní důkaz o vině žalobce. Žalobce měl však za to, že posudek je podjatý ve prospěch poškozené zejména proto, že neřeší možnost odvrácení střetu poškozenou. Znalec měl nesprávně graficky řešit postřetový děj bez jakékoliv opory, tvar a délka úseku je zanesena nesprávně. Žalobce zastává názor, že metody použité znalcem jakou zastaralé, a měly být použity výpočetní programy PC Crash nebo Virtual Crash. Žalobce namítal, že znalecký posudek nelze použít jako celek a uvedl řadu argumentů, mimo jiné i nepřipustné právní hodnocení jednání poškozené v okamžiku nehody a bezprostředně před ní a nesprávná tvrzení o průběhu nehodového děje. Žalobce konstatoval, že posudek je neúplný a nepravdivý, protože nebyly zodpovězeny všechny otázky, které byly znalci položeny. Nebyl ani hodnocen přednehodový děj. Žalobce nesouhlasil se skutkovým hodnocením správního orgánu I. stupně, který vzal za prokázané tvrzení poškozené. S tvrzením poškozené je však v přímém rozporu faktické poškození vozidel. V této souvislosti žalobce považuje i svědecké výpovědi za nevěrohodné, neboť za předpokladu správnosti tvrzení vyslechnutých svědků by k průběhu nehody nemohlo dojít způsobem, jakým k nehodě fakticky došlo. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že poškozená mohla střetu zabránit, kdyby v čase 1 – 3 sekundy před střetem zkontrolovala dopravní situaci ve zpětném zrcátku. Závěrem žalobce odmítl tvrzení o spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, neboť rychlost jeho vozidla nebyla změřena ve smyslu § 79a téhož zákona. Žalobce namítá, že byl za uvedený přestupek postižen bez patřičných důkazů. Závěry znalce Ing. V. jsou nepřesné a nepoužitelné jako důkaz o rychlosti vozidla žalobce.

30. O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím, přičemž prvostupňové rozhodnutí bylo ve výrocích I. až III. potvrzeno a výrok IV. prvostupňového rozhodnutí byl zrušen a řízení ve věci náhrady škody bylo zastaveno. Žalovaný stručně reagoval na odvolací námitky žalobce a závěrem konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 3 správního řádu a stav věci zjistil bez důvodných pochybností.

Právní hodnocení soudu

31. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

32. V řízení o přestupku je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a za tímto účelem si opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí a zjišťuje veškeré okolnosti daného případu svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. Správní orgán rovněž provádí důkazy v potřebném rozsahu, přičemž důkazy hodnotí podle svých úvah, každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti.
33. Žalobce předně namítl, že závěr o údajné rychlosti vozidla žalobce v hodnotě 122 km/hod, a tedy o naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, není důkazně podložen. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání tohoto přestupku pouze na základě konstatování odhadu rychlosti znaleckým posudkem, který však rovněž měl vycházet pouze z odhadů předestřených ve svědeckých výpovědích. S těmito závěry znaleckého posudku však dle žalobce nelze souhlasit.
34. Krajský soud se po zhodnocení znaleckého posudku s tvrzením žalobce ztotožnil, a to z následujících důvodů:
35. V úvodu nálezu znaleckého posudku se uvádí, že při posuzování vzniku a průběhu nehody bylo použito technických parametrů, typu a konstrukce vozidel a dále matematických metod a zákonitostí kinematiky o pohybu těles, matematicko-statistické metody a konstrukční prvky metod z výzkumu Ústavu soudního inženýrství v Brně o vzniku a průběhu dopravních nehod. Znalec V. na straně 5 znaleckého posudku popisuje stopy č. 1 až 7, z nichž se podává konečné postavení vozidel po nehodě a veškeré smykové a rycí stopy vozidel s přesnými hodnotami zjištěnými z místa dopravní nehody (pro tyto údaje byl použit protokol o nehodě v silničním provozu ev. č. KRPJ-472-1/DNPE-2016-PM). Znalec dále vycházel z fotodokumentace o nehodě a z ní vyplývajících poškození vozidel, z plánu místa nehody vykresleného systémem PC Crash v měřítku 1:300, ze svědeckých a účastnických výpovědí, a uvedl rovněž použitou literaturu.
36. K samotnému hodnocení znaleckého posudku je třeba předně uvést, že soud hodnotí znalecký posudek jako každý jiný důkaz. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 6. 5. 2016, sp. zn. 21 Cdo 1557/2015 „[P]ři hodnocení důkazů znaleckým posudkem se soud musí zabývat tím, zda posudek znalce má všechny formální náležitosti, tedy zda závěry uvedené ve vlastním posudku jsou náležitě odůvodněny a zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda znalec vyčerpal úkol v rozsahu, jak mu byl zadán, zda přiblížil ke všem skutečnostem, s nimiž se měl vypořádat, zda jeho závěry jsou podloženy výsledky řízení a nejsou v rozporu s výsledky ostatních provedených důkazů. Soud však nemůže přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů znalce, neboť k tomu soudci nemají odborné znalosti nebo je nemají v takové míře, aby mohli toto přezkoumání zodpovědně učinit.“ Podle metodiky hodnocení znaleckého posudku vydané Ministerstvem vnitra ČR má však být rozsah hodnocení ze strany soudu co nejširší a je potřeba hodnotit nejen konečný výsledek, ale rovněž celý proces utváření písemného posudku. Obdobné závěry vyjádřil i Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. III. ÚS 299/06: „[Z]nalecký posudek je nutno hodnotit stejně pečlivě, jako každý jiný důkaz, ani on nepožívá žádné větší důkazní síly a musí být podrobován všestranné prověrce nejen právní korektnosti, ale též věcné správnosti. Hodnotit je třeba celý proces utváření znaleckého důkazu, včetně přípravy znaleckého zkoumání, opatřování podkladů pro znalce, průběh znaleckého zkoumání, věrohodnost teoretických východisek, jimiž znalec odůvodňuje svoje závěry, spolehlivost metod použitých znalcem a způsob vyvozování závěrů znalce. Ponechávat bez povšimnutí věcnou správnost znaleckého posudku, slepě důvěřovat závěrům znalce, by znamenalo ve svých důsledcích popřít zásadu volného hodnocení důkazů soudem podle svého vnitřního přesvědčení, privilegiovat znalecký důkaz a přenášet odpovědnost za skutkovou správnost soudního rozhodování na znalce; takový postup nelze z ústavněprávních hledisek akceptovat.“
37. Hodnocení věcné správnosti znaleckého posudku zahrnuje hodnocení teoretických východisek, o které znalec své závěry opírá, dále hodnocení kvality a množství zjištěných znaků zkoumaných objektů, hodnocení použitých odborných metod a postupů a hodnocení toho, zda je správné podřazení konkrétního empirického základu pod obecný teoretický základ. Znalecký posudek by

měl být transparentní a srozumitelný i pro laiky, neboť odborné poznatky mají být ve srozumitelné rovině předány nejen vědcům a odborníkům, ale i právníkům a procesním stranám.

38. V nyní projednávané věci bylo úkolem znaleckého posudku 1) posoudit z technického hlediska hodnověrnost a reálnost výpovědí jednotlivých účastníků a svědků dopravní nehody; 2) s ohledem na poškození vozidel a zjištěné stopy na místě nehody vypracovat kompletní analýzu nehodového děje; 3) stanovit z technického hlediska hlavní příčiny dopravní nehody a určit rychlost jízdy jednotlivých vozidel v době střetu; 4) posoudit výhledové poměry obou řidičů a určit, zda je technicky možné, aby poškozená v době, kdy zahájila odbočování, neviděla ve zpětném zrcátku za ní jedoucí osobní vozidlo s ohledem na rychlost obou vozidel, v jaké pozici se nacházelo osobní vozidlo žalobce v okamžiku, kdy poškozená zahájila odbočovací manévry a dávala znamení o změně směru jízdy a zda tento mohl střetu zabránit; 5) posoudit z technického hlediska, zda způsob jízdy obou řidičů byl správný a stanovit možnosti odvrácení střetu obou vozidel a 6) další okolnosti zjištěné při zpracování znaleckého posudku.
39. Pro vypracování znaleckého posudku byl znalci předložen vyšetřovací spis. Pro zpracování posudku bylo využito všech dostupných technických parametrů stavebního uspořádání místa nehody, technického stavu vozovek v místě nehody, zjištěné a ověřené viditelnosti, povětrnostní vlivy uvedené ve spise o nehodě. Dále bylo využito příslušných technických parametrů uvedených továrních značek vozidel, matematických metod a zákonitostí kinematiky o pohybu těles, matematicko-statistické metody a konstrukční prvky metod z výzkumu Ústavu soudního inženýrství v Brně o vzniku a průběhu dopravních nehod. Dále byly využity ustanovení zákona o silničním provozu, vyhlášky 341/2002 Sb., vyhlášky 30/2001 Sb. a vyhlášky 244/1999 Sb. (pozn. soudu: žádná z uvedených vyhlášek nebyla ke dni zpracování znaleckého posudku účinná).
40. Pokud žalobce vyjádřil nesouhlas se závěry znaleckého posudku, byl povinen tyto závěry relevantně zpochybnit uplatněním konkrétních námitek, což žalobce učinil. Byť soud nemá odborné znalosti k tomu, aby mohl hodnotit metodiku zjišťování minimální rychlosti, kterou mohl žalobce v okamžiku střetu s vozidlem poškozené jet, způsob zjištění minimální rychlosti vozidla žalobce obsažený ve znaleckém posudku se jeví jako nedostatečný a nepřezkoumatelný. Vstupní hodnoty použité pro výpočet rychlosti pohybu vozidel nebyly stanoveny čistě exaktně pomocí empirického zkoumání, ale z velké části na základě teoretických odhadů bez užití simulačních programů a pomocí odborné literatury. Rovněž je ze znaleckého posudku zřejmé, že znalec využil svědecké výpovědi, které se však pro stanovení rychlosti vozidel žalobce a poškozené jeví jako značně nepřesné a zavádějící. Znalec neuvedl míru technické přijatelnosti, se kterou při zpracování posudku pracoval.
41. Krajský soud má za to, že prostřednictvím matematických výpočtů znalce, které jsou ve znaleckém posudku obsaženy, nebylo možné s jistotou stanovit minimální rychlost vozidla žalobce. Výpočet rychlosti, který je uveden na straně 19 znaleckého posudku, počítá s rychlostí vozidla poškozené v hodnotě 20 km/hod. Konkrétně se v posudku uvádí, že: „Z technického hlediska by bylo vhodné pro další výpočty počítat při odbočování vlevo auta *Volkswagen* v daném místě se střední hodnotou rychlosti jízdy 20 km/hod.“ pokud však znalec v tomtéž posudku uváděl, že pro bezpečné odbočení vlevo bylo možné jet rychlostí 15 až 20 km/hod, max. 25 km/hod, krajský soud nemůže považovat výpočet rychlosti vozidla žalobce za postavený najisto, neboť nebyla přesně stanovena hodnota rychlosti vozidla poškozené, která zcela jistě ovlivnila další propočty. Znalec navíc žádným způsobem neodůvodnil, proč pro další výpočty užil právě hodnotu rychlosti 20 km/hod. Sice se jedná o středovou hodnotu z hodnot, které vzal znalec v úvahu pro bezpečné odbočení vlevo, nicméně přezkoumatelný závěr o užití právě této hodnoty v posudku chybí. Krajský soud má za to, že nepřesný údaj, který byl použit pro výpočet rychlosti žalobce, může mít značný význam na konečnou výslednou hodnotu rychlosti jízdy vozidla žalobce, a tedy i na podřízení jednání žalobce pod konkrétní skutkovou podstatu spáchaného přestupku.

42. Vzhledem k tomu, že se rozhoduje o vině a trestu žalobce, právní úprava relevantní pro správní trestání v souladu s mezinárodními úmluvami, stejně jako s Listinou základních práv a svobod, pokládá za nutné vycházet ze zásady *in dubio pro reo*. Jestliže klíčový ukazatel postihu žalobce pro přestupek dle § 152c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, jímž je stanovení minimální možné rychlosti, byl vypočten pouze odhadem a za užití koeficientů, o jejichž přesnosti má soud pochybnosti, není možné žalobce pro takové přestupkové jednání postihnout. Závěry znaleckého zkoumání ohledně možné rychlosti vozidla žalobce nelze bez dalšího přijmout jako závěry odůvodňující shledání žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. To by bylo možné pouze za předpokladu, že by znalecký posudek zcela jednoznačně vymezil možnou rychlost vozidla žalobce i vozidla poškozené tak, aby o takových výpočtech nebyly nejmenší pochybnosti. Závěry obsažené ve znaleckém posudku stran minimální rychlosti vozidla žalobce neposkytují správním orgánům v této podobě relevantní podklady, na jejichž základě by bylo možno za dodržení principů důkazního standartu postavit skutkový stav najisto a prokázat jednoznačným a nepochybným způsobem, že se žalobce dopustil předmětného jednání a naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, z jehož spáchání byl žalobce uznán vinným právě pouze na základě závěrů uvedených ve znaleckém posudku. Krajský soud shledává vadu posudku rovněž v té skutečnosti, že znalec jednoznačně vyřešil otázku (rychlost vozidla žalobce), přičemž rozsah vstupních hodnot a údajů, s nimiž znalec pracoval, takové jednoznačné řešení této otázky neumožňují.
43. Krajský soud shledal jako důvodnou námitku žalobce stran tvrzení, že znalecký posudek nebyl náležitě proveden jako důkaz při ústním jednání konaném dne 12. 7. 2017. Dokazování lze považovat za nejdůležitější část správního řízení, neboť právě dokazováním může dojít k potvrzení nebo vyvrácení rozhodných skutečností, které jsou v rámci správního řízení zjišťovány. Dokazováním se tedy má prokázat či vyvrátit existence určité zjišťované skutečnosti. Podle § 51 odst. 1 správního řádu *lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek*. V nyní řešené věci není pochyb o tom, že stanovení rychlosti vozidel, posouzení podílu zúčastněných řidičů na dopravní nehodě a možnostech každého z nich této nehodě zabránit, je posouzením odborným a nikoliv právním. Přibrání znalce k zodpovězení předložených odborných otázek tudíž jistě bylo na místě. Krajský soud má za to, že znalecký posudek nebyl ve vztahu k jednoznačnému určení a dokázání viny žalobce ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) 3 jako důkaz proveden při ústním jednání. Je pravdou, že znalecký posudek byl účastníkům řízení doručen několik dní před nařízeným ústním jednáním a účastníci se mohli se závěry v posudku obsaženými s předstihem seznámit. Žalobce však při ústním jednání konaném dne 12. 7. 2017 předeštel řadu nedostatků, které dle jeho názoru znalecký posudek obsahoval, přičemž správní orgán I. stupně na tyto nedostatky v rozhodnutí nereagoval. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí jen odkázal na závěry znaleckého posudku, které zopakoval a s nimiž se ztotožnil. K odbornému vyjádření T. správní orgán I. stupně toliko uvedl, že z něj není zřejmé zjištění rychlosti vozidla žalobce a výsledná rychlost není v souladu s výpočty znalce V. Dále správní orgán I. stupně konstatoval, že poškozená se v okamžiku střetu nemohla pohybovat rychlostí 31 km/hod., jak stanovil T., neboť touto rychlostí nelze křižovatkou bezpečně projet. Správní orgán I. stupně tak v prvostupňovém rozhodnutí závěry uvedené v odborném vyjádření předloženém žalobcem hodnotil v souvislostech se závěry obsaženými ve znaleckém posudku V. Krajský soud však nepovažuje závěry uvedené ve znaleckém posudku V. za přezkoumatelné a proto nelze považovat za přezkoumatelné ani závěry správního orgánu I. stupně ohledně hodnocení odborného vyjádření T.. Byť není ve správním řádu zakotven požadavek výsledku znalce, krajský soud zastává názor, že v případě odůvodněných rozporů znaleckého posudku, které jsou účastníkem řízení namítány, a posléze i potvrzeny odborným vyjádřením, je na místě provést

výslech znalce, nebo nechat zpracovat revizní znalecký posudek (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2009, č. j. 6 As 14/2009 – 66, rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2013, č. j. 7 Afs 86/2013 – 21).

44. Přestože odborné vyjádření T. není znaleckým posudkem, nýbrž toliko listinným důkazem, jehož správnost správní orgány popřely, má krajský soud za to, že z výše uvedených důvodů je potřeba odstranit vzniklé pochybnosti o průběhu dopravní nehody.
45. Znalecký posudek vyvolává pochybnosti rovněž ohledně odpovědi na otázku 4. a 5. správního orgánu I. stupně, zda poškozená v okamžiku zahájení odbočování vlevo mohla žalobce vidět ve zpětném zrcátku a zda bylo možné odvrátit střet obou vozidel. Odpovědi na tyto otázky považuje krajský soud za neúplné. Znalec v této části posudku pojednává toliko o možnostech žalobce zabránit nehodě a vůbec nehodnotí okolnosti, které existovaly na straně poškozené pro odvrácení nehody. Znalec popisuje průběh kontroly dopravní situace ve zpětných zrcátkách poškozenou na straně 19 znaleckého posudku, přičemž jeho závěry jsou zde obsaženy opět v rovině hypotéz a teoretických úvah s odkazem na literaturu soudního inženýrství. Pokud by však poškozená pečlivě sledovala dopravní situaci bezprostředně před zahájením odbočovacího manévru, nelze vyloučit možnost, že by zaznamenala příjezdějící vozidlo žalobce, a tudíž mohla odvrátit střet vozidel. S touto možností se však znalec v posudku nezabýval, z posudku neplynou konkrétní závěry o možnostech poškozené zabránit dopravní nehodě. Stav obou vozidel po střetu nasvědčuje tomu, že vozidlo žalobce bylo v okamžiku střetu již zcela na úrovni vozidla poškozené, a i když je velmi pravděpodobné, že vozidlo žalobce jelo vysokou rychlostí, nelze vyloučit možnost, že mohlo být poškozenou včas zaznamenáno a tudíž mohlo být střetu zabráněno tak, že by poškozená zabrzdila své vozidlo a s odbočením by posečkala do doby ukončení předjíždění žalobcem. Žalovaný na námitky žalobce ohledně nedostatků znaleckého posudku reagoval zcela nedostatečně na straně 7 napadeného rozhodnutí a jeho úvahy považuje soud za nepřezkoumatelné. Na správním orgánu bylo, aby učinil úvahu o tom, zda namítaný průběh nehodového děje popsany na straně 10 a 11 odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, je technicky možný. Správní orgány se však námitkou žalobce o možnosti poškozené zabránit střetu vozidel nezabývaly a svá zjištění opřely pouze o neúplné závěry znaleckého posudku.
46. Vzhledem ke shodnému tvrzení poškozené a všech svědků nebylo spolehlivě zjištěno, zda žalobce skutečně započal svůj předjížděcí manévr v rozporu s § 17 odst. 5 písm. e) zákona o silničním provozu. Z výpovědí se podává, že ani jedna z uvedených osob neviděla příjezdět žalobce, a není tudíž zřejmé, zda tyto osoby kontrolovaly dopravní situaci v určitém časovém úseku před samotnou nehodou. Svědci se shodli v tom, že zaznamenali úmysl poškozené odbočit doleva a tomu také přizpůsobili svou jízdu. Žádný svědek však neuvedl, kdy před samotnou nehodou kontroloval ve zpětném a bočních zrcátkách dopravní situaci. Nelze tak s určitostí učinit závěr, že žalobce svým jednáním porušil § 17 odst. 5 písm. e) zákona o silničním provozu, neboť ve správním řízení nebylo postaveno najisto, zda žalobce započal předjíždět ještě předtím, než poškozená zahájila činnosti spojené s úmyslem odbočit vlevo, tedy ještě předtím, než začala dávat znamení o změně směru jízdy vlevo. Ze znaleckého posudku ani z jiných důkazních prostředků nebylo bez pochybností prokázáno, že poškozená začala dávat znamení o změně směru jízdy vlevo předtím, než žalobce zahájil předjíždění.
47. Jako nedůvodnou považuje krajský soud námitku žalobce ohledně nesprávného způsobu spojení řízení o obou přestupcích. Podle § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů platí, že *jestliže se pachatel dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a které je příslušný projednávat též orgán, projednávají se tyto přestupky ve společném řízení*. Správní orgán I. stupně tedy nepochybil, neboť postupoval podle uvedeného ustanovení zákona o přestupcích.
48. Krajský soud nepokládá za důvodnou ani námitku žalobce stran nepřipustných zásahů právního zástupce poškozené do její výpovědi. Z úředních záznamů obsažených ve správním spise krajský soud žádné nepřipustné zásahy právního zástupce nezaznamenal.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Závěr a náklady řízení

49. Pro správní právo platí, že správní akty musí vyhovovat zásadám přiměřenosti, účelnosti a proporcionality, aby je nebylo možné podřadit pod projev libovůle či svévole správního orgánu, obzvláště rozhoduje-li se o vině a trestu. Správní orgán nese odpovědnost za zjištění skutkového stavu, a proto je dle § 3 správního řádu povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. V řízení o přestupku je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a za tímto účelem si opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí a zjišťuje veškeré okolnosti daného případu svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. Správní orgán rovněž provádí důkazy v potřebném rozsahu, přičemž důkazy hodnotí podle svých úvah, každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti.
50. Krajský soud považuje znalecký posudek za nepřezkoumatelný, neboť závěry v něm obsažené neuvěřují žalobce ze spáchaných přestupků, které mu správní orgány kladou na vinu. Rychlost vozidla žalobce byla stanovena nepřezkoumatelným způsobem, neboť znalec vycházel z nepřesných hodnot. Nedostatečné zjištění možnosti poškození zabránit střetu rovněž mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o odpovědnosti žalobce za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu, neboť nebylo postaveno najisto, zda žalobce započal předjíždění dřív, než poškozená zahájila úkony spojené s odbočováním vlevo.
51. V nyní projednávané věci správní orgány nesprávně skutkově zhodnotily okolnosti spáchání přestupku žalobcem, když vycházely z nepřezkoumatelného znaleckého posudku a nezajistily důkazně relevantní podklady, prokazující vinu žalobce bez důvodných pochybností.
52. Vzhledem k výše uvedeným nedostatkům v podkladech, z nichž správní orgány při vydání rozhodnutí vycházely, krajský soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ pro napadená rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve správním spise. Vzhledem k tomu, že znalecký posudek má být klíčovým důkazním prostředkem, ze kterého mají správní orgány v této věci učinit závěr o skutkovém stavu, krajský soud ukládá žalovanému, aby nechal zpracovat revizní znalecký posudek. Při jeho zpracování bude kladen důraz na přesné zodpovězení položených otázek a na zjišťované skutečnosti tak, aby o jejich věrohodnosti a přesnosti nevznikly žádné pochybnosti. Současně bude kladen důraz na to, aby hodnoty a fyzikální veličiny, s nimiž bude znalec pracovat při výpočtech rychlostí, byly zcela přesné a nezakládaly se na pouhých domněnkách. Současně bude po znalci požadováno, aby konkretizoval míru technické přijatelnosti, s níž bude napříště pracovat.
53. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný, který neměl v soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalobce, v jeho případě jsou náklady řízení představovány zaplaceným soudním poplatkem a odměnou advokáta.
54. Náklady zastoupení spočívají v odměně za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) celkem v částce 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů za dva úkony právní služby v částce 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem tedy 6 800 Kč. Repliku nepovažoval krajský soud za úkon právní služby, za nějž by náležela odměna, neboť k věci nepřinesla ničeho nového. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně činí 1 428 Kč. Celkem jde tedy o částku 8 228 Kč. K této částce se připočítává částka 3 000 Kč vynaložená na soudní poplatek. Celkovou částku náhrady nákladů

řízení ve výši 11 228 Kč je žalovaná povinna zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 5. září 2019

Mgr. Helena Nutilová v. r.
samosoudkyně